

Ο αθλητισμός που καταναλώνουμε

Στην περίοδο της κοινωνικο-οικονομικής κρίσης που διανύουμε, ίσως είναι καιρός επιτέλους να αλλάξει και το αθλητικό μας μοντέλο. Τόσο στον επαγγελματικό αθλητισμό, όσο και στον ερασιτεχνικό αλλά και στο μαζικό. Εξηγούμαι: στον επαγγελματικό αθλητισμό η κρίση θα πλήξει τις ομάδες. Λιγότεροι πόροι σημαίνει πιο ορθολογική διαχείρισή τους που δεν είναι απαραίτητα κακό. Γιατί να παίζει ο ακριβοπληρωμένος, αμφίβολης τελικά αξίας, ξένος και να μην παίζει ο πιτσιρικάς του φυτωρίου που δεν έχει όμως από πίσω του μανατζεραίους; Γιατί να είναι κρατικοδίαιτες οι επαγγελματικές ομάδες ακολουθώντας το γενικότερο εν Ελλάδι επιχειρηματικό μοντέλο; Ελπίζω να αυξηθούν τα δείγματα περιφερειακής ανάπτυξης σε υγιείς βάσεις (ακόμα και στις συνοικίες της Αθήνας) και εύχομαι να επιβιώσουν τελικά οι «νοικοκύρηδες» και όχι τα «πλυντήρια». Στον ερασιτεχνικό αθλητισμό η κρίση θα είναι μεγαλύτερη. Οι ομοσπονδίες θα έχουν να διαχειριστούν ελάχιστους πόρους. Ας ελπίσουμε ότι αυτό θα οδηγήσει σε πιο ορθολογική διαχείριση. Τέρμα οι επιδοτήσεις σε σωματεία σφραγίδες προς άγραν ψήφων, τέρμα η μισθοδοσία αυλικών και τα τουριστικά ταξίδια. Διοχέτευση των λίγων πόρων στην πραγματική παραγωγή: διοργάνωση πρωταθλημάτων, εξασφάλιση λειτουργίας εγκαταστάσεων κ.λπ. Ο αθλητισμός στην Ελλάδα στηρίζεται στο σωματειακό μοντέλο και τα σωματεία θα πρέπει να στηριχτούν και συγχρόνως να βρουν τρόπους αυτοχρηματοδότησης για να μην κλείσουν. Αυτό αναπόφευκτα θα περάσει και στους γονείς, οι οποίοι θα πρέπει να χρηματοδοτούν πιο άμεσα τον αθλητισμό των παιδιών τους. Ο μπαμπάς μου δεν έδωσε δραχμή (δεν είχαμε ακόμα ευρώ) για να κάνω εγώ αθλητισμό τη δεκαετία του '80, τώρα όμως εγώ πρέπει να βάλω το χέρι στην τσέπη για να κάνουν αθλητισμό οι γιοι μου. Ξέρω πολύ καλά όμως ότι αθλητισμός=σχολείο και τα δίνω αυτά τα χρήματα με λιγότερες τύψεις απ' ό,τι τα δίνω για τα φροντιστήρια.

Ο μαζικός αθλητισμός ελπίζω να γίνει κίνημα όχι με τη μορφή του φολκλόρ των αρχών της δεκαετίας του '80 αλλά ουσιαστικό. Δεν αναφέρομαι τόσο σε αγώνες μαζικού αθλητισμού (όπως ο πρόσφατος κλασικός μαραθώνιος που ζήλεψα και ορκίστηκα του χρόνου να είμαι κι εγώ εκεί) αλλά στον καθημερινό αθλητισμό που πρέπει να κάνουμε όλοι μας. Από τα 5x5, την ποδηλατάδα των Freedays και

τους αγώνες masters ως τους περιπάτους ή το τρέξιμο στους δρόμους της γειτονιάς μας. Κι επειδή, ιδιαίτερα στον αθλητισμό, «τα ράσα δεν κάνουν τον παπά», ένα ζευγάρι παπούτσια και μια φόρμα αρκούν. Είτε άνεργος είσαι είτε CEO πολυεθνικής, ο αθλητισμός είναι το ίδιο. Η ζωή μας έχει γίνει σπίτι-αυτοκίνητο-γραφείο και η ανάγκη να ελευθερωθούν οι ενδορφίνες μας είναι πιο επιτακτική από ποτέ. Δοκιμάστε να κάνετε 45' άσκηση (περπάτημα, τρέξιμο, ποδήλατο, κολύμπι κ.λπ.) τρεις φορές την εβδομάδα και θα με θυμηθείτε. Και μην ξεχνάτε ότι σε αντίθεση με τον πρωταθλητισμό, ο αθλητισμός δεν έχει ημερομηνία λήξης. Για την αλλαγή αυτή στο αθλητικό μοντέλο, ο αθλητικός Τύπος πρέπει να παίζει κι αυτός το ρόλο του. Δείτε για παράδειγμα τις σελίδες που αφιερώνουν οι αθλητικές εφημερίδες στον Πρίγκιπα και αυτές που αφιερώνουν στα κλειστά κολυμβητήρια (εκτός βέβαια και αν το σχέδιο είναι ο Πρίγκιπας να φέρει πετρέλαιο και γι' αυτά). Πιστεύω ότι αν γινόταν μια εκστρατεία από τον αθλητικό Τύπο δεν θα έκλεινε ούτε ένα (τέτοιοι είναι δυστυχώς οι άρχοντές μας, ασχολούνται με κάτι όταν εμφανίζεται στις εφημερίδες). Σε μια χώρα που έχει όσες αθλητικές εφημερίδες έχουν Αγγλία, Γαλλία, Ιταλία, Γερμανία και Ισπανία μαζί, θα πρέπει επιτέλους να δώσουμε περισσότερη έμφαση στον αθλητισμό που κάνουμε, παρά σε αυτόν που καταναλώνουμε καθισμένοι στην καφετέρια ή στον καναπέ. Τότε μια καλύτερη κοινωνία θα είναι στα σκαριά... **A**

Ο Γιώργος Μαυρωτάς έχει λάβει μέρος σε πέντε Ολυμπιάδες, είναι ρέκορντμαν συμμετοχών στα ομαδικά αθλήματα έχοντας κάνει 511 εμφανίσεις με την Εθνική Πόλο, είναι επίκουρος καθηγητής στη Σχολή Χημικών-Μηχανικών του ΕΜΠ και πέρυσι εξέδωσε το πρώτο του μυθιστόρημα «Το θεώρημα της επτάδας» (εκδ. Πατάκη)

